

ik számá-
beküldték :
Fülekovics
, Vigyázó
us Aladár,
ntika, Fe-
Ludmilla,
isi, Szülő
ornélia.

3.

javára

nka Ilka
1 frt. —
Margit 1
vas test-
2 frt. —
1 frt. —
1 frt. —
ázó Ste-
Anna 1
ik Zsig-
Sándor 2
Ida 1
eh Paula
Adler
Brüll
frt. —
Nándor
Zsitvay
Marcel
2 frt. —
Berta,
Bezerédj
mma és
1 frt. —
és Aurél
Dániel
mutatott
rt 38 kr.
jes kis
csí.

n-épület.
társulat.

KIS LAP

FARSANGI TRÉFA. (Lásd a 96. lapon.)

KAKUK A FÉSZEKBE.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

ERKINÉ most nem gondolt arra, hogy Károlylyal vesződjék, csak a kis fiu miatt aggódott.

— Megölte gyermekemet! kiáltá kétségbeesetten.

Szerencsére Dani bácsi is ott volt már ekkor.

— Nyugodjál meg, édes hugom, mondá. Zoltánka csak elájult. Szive dobog, lélekszik... csak vidd be és fektesd le, aztán locsoljátok hideg vízzel.

Befelé indultak s Károly sápadtan, izgatottan utánok akart menni, de Dani bácsi szigoruan mondá:

— Menj szobádba! Mára elég volt, a mit elköveltél.

Károly zavarodottan állt ott jó ideig. Sándorka is elősietett, mert hallotta a kis fiu éles sikoltását. Megragadta Károly kezét és kérdé:

— Mi történt, Károly? Zoltánka sikoltását hallottam.... mintha valami nagy baja esett volna...

— Igen, nagy baja esett, felelé Károly sajátságos komor hangon. Ereszd el a kezemet.

— De hát mi történt?

— Letaszítottam Zoltánkát a lépcsőn... legurult végig... elájult.

Sándor most már csakugyan elereszté a Károly kezét.

— Ezt tetted? Te... te tetted? kérdé ijedten.

— Igen, én.

Ezzel Károly bement szobájába, Sándor pedig sietni akart Zoltánkához,

de oda nem eresztették be, mert tudták, hogy a beteges gyöngye fiunak ártana a nagy fölindulás, ha ott testvérkéjét és a mamát is betegen látná. Mert a nagy ijedségtől a szegény mama is szinte beteggé lett és a jó Dani bácsinak ugyan-csak volt dolga, míg annyira-mennyire segített mindenben. Zoltánka nemsokára visszanyerte eszméletét s szerencsére nem történt más baja, mint hogy a homlokán, térdén, kezén egy pár fájdalmas kék folt maradt. De a mama oly roszul lett, hogy le kellett feküdnie és senkit sem bocsátottak hozzá, hogy visszanyerhesse nyugalmát.

Az egész ház nagy ijedelemben volt egy-két óráig s nem épen nyájasan emlegették Károlyt, ki mindezt a bajt okozta s ki rövid idő alatt annyi kellemetlenséget, zavart hozott az előbb oly csöndes, békés házba. Maga Károly ott ült szobájában s mogorván bámult a falra, senki sem nézett feléje, nem is tudta, mi történt a házban, csak azt tudta, hogy Zoltánkával mi történt; de hogy a kis fiu jobban van-e már vagy sem, azt nem tudta és nem mert kimenni, hogy megkérdezze.

Egyszerre fölnyilt az ajtó és Sándor lépett be. A rendesen oly sápadt, beteges arczu, szeliden mosolygó fiu most ki volt pirulva s szemei haragtól villogtak, úgy hogy még a daczos, szilaj Károly is szinte megdöbbenve nézett reá. Sándor pedig aztán hevesen így szólt:

— Csak azért jöttem, hogy megmondjam neked, hogy máttól fogva vége köztünk a barátságunk. Mindenki azt mondta, hogy szivtelen, romlott, javíthatatlan fiu vagy, de én nem akartam

hinni. Szerettelek; azt gondoltam, mégsem vagy oly gonosz, a milyenek látszol. De mostmár gyűlöllek, igen, és soha sem bocsátom meg, amit tettél. Gyalázat! Te, az erős, nagy fiu nem szégyelted bántani a gyöngye kis Zoltánkát. Kevésbe mult, hogy meg nem halt miattad s azt hiszem, még ezt sem bántad volna. És ez még nem elég, beteggé tetted kedves jó mamámat is . . . nem is bocsátanak be hozzá . . . ez mind a te műved!

Károly fölkelte és sötéten, eleinte majdnem fenyegetően nézett Sándorra, ki oly kemény vádakot mondott ellene. De azért hagyta beszélni s mikor Sándor elhallgatott s haragosan nézegetett rajta végig, Károly így szólt:

— Igazad van, Sándor, teljesen igazad van . . . én gonosz, szívtelen fiu vagyok . . . mindenki annak tart, bizonyosan igaz is, mert nem szeret senki sem. Menj, nem való neked, hogy velem együtt légy . . . szeretném, ha nem lennék itt, megzavartam házatok csöndes nyugalmit s elmennék . . . csak tudnék hová . . . Menj, úgy is gyűlölsz most már te is . . . menj!

Sándor elment, de tulajdonképen most már szeretett volna maradni. Károly szavai sajtáságosan eloszlatták nagy haragját s szinte sajnálta már, hogy olyan kemény szavakat mondott neki. Épen azon gondolkozott, hogy visszatérjen hozzá, mikor a tornáczon találkozott Dani bácsival, ki így szólt hozzá:

— Már bemehetsz a mamához, fiacskám. Már jobban van.

Sándor sietett is a mamához, ki még a pamlagon feküdt, de már csakugyan

jobban volt s megvigasztalta Sándort, hogy a kis Zoltánkának sem lesz komolyabb baja, aztán így szólt:

— Meg kell mondani Károlynak is, mert bizonynyal aggódik. Hol van Károly? Beszélt-e valaki vele?

— Én beszéltem vele épen most mamácskám.

— Megbánta-e tettét? Azt hiszem, nem szándékosan tette.

— Én is azt hiszem s úgy látszik, most már ő maga is bánja. De megmondtam neki, hogy soha sem bocsátom meg, hogy gyűlölöm!

— Azt rosszul tetted, kedves fiam, nagyon rosszul.

— Igen, most már magam is sejtem. De akkor oly nagyon föl voltam indulva. Most már azt hiszem, nem gyűlölöm.

— Azt ne is tedd, édes gyermekem. A bocsánatot soha se üzd ki szivedből. Ha látod Károlyt, mondd meg neki, hogy én nem haragszom, megbocsátottam neki.

Sándor sietett az izenettel vissza Károlyhoz, ki még mindig ott ült egymaga szobájában. Mintha megörült volna mikor Sándort visszatérni látta. Sándor pedig megölelte és így szólt:

— Károly, felejtsd el, amit az imént mondtam . . . nem igaz, én nem gyűlöllek és mamám is azt izeni, hogy nem haragszik, megbocsátott.

A szilaj fiu egy ideig némán bámult Sándorra s látszott, hogy jó és rosz indultai küzdenek szívében. A dacz, büszkeség azt sugta, hogy ne mutasson megbánást, ne törődjék vele, akármit mondanak neki; de másrészt meg hiába akarta eltagadni maga előtt, hogy örül Sándor sze-

lid szavainak, mert szereti ezt a kedves jófiút, ki szerette őt akkor is, mikor a többiek mindnyájan hidegen, barátságtalanul néztek reá, aminek persze ő maga volt az

A HŰ SZÁVA. (Lásd a 87. lapon.)

oka. Hirtelen megragadta a Sándor kezét s elfojtott hangon, mintha röstelné megbánását, mondá:

— Tudod, Sándor, én nem akartam ... nem gondoltam, hogy olyan baj lesz ... hidd el ... a többieket nem

bán
gyű

A

Gy
igaz
de
nem
tette
min
a le
nülö
Ebb
volt
ba,
vel
hogy
dott
kozm
hány
esett
fogta
lába
ebéd
egysz
volta
lából
tán p
na va
mérk

sem,
közt
senki
mint
csiny
a vég
többi
vitéze
hát k
vezett
meske

bánom, ha nem szeretnek is, csak te ne gyűlölj . .

(Folytatása következik.)

NAGY PANASZ.

(Képpel a 88-89. lapokon.)

AHÁNY fiu volt az iskolában, készséggel elismerte valamennyi, hogy Gyurka köztük a legkülönb gyerek. Az igaz, hogy a tanító nem mondta ugyanezt, de hát a fiuk nem is úgy értették a dolgot, mintha Gyurka a legjobb tanuló volna. Ebben bizony volt egy kis hiba, a könyvvel Gyurka se-hogy sem tudott megbarátkozni és akárhányszor megesezt, hogy ott fogták az iskolában száraz ebédre. De ha egyszer kint voltak az iskolából, akkor aztán próbált volna valaki megmérközni Gyurkával!

Nem tette senki, már csak azért sem, mert Gyurka volt valamennyiök közt a legnagyobb és legerősebb. Aztán senki sem tudott olyan sokféle játékot mint ő, senki sem talált ki annyi pajkos csinyt. Néha sirás, büntetés lett ugyan a vége, de Gyurka ezzel nem törődött, a többiek pedig röstelték volna, ha kevésbbé vitézeknek látszanának Gyurkánál; azért hát követték, akármiféle pajkos csinyre vezette őket. A ki pedig nem engedelmeskedett, az bizony megkeserülte, mert

Gyurka vásott, durva ficzkó volt és kegyetlenül bánt el a kisebbekkel.

De hát addig jár a korszó a kutra, mig el nem török. Gyurkán is beteljesedett a régi igazság s végre meglakolt, mikor egyszer ismét olyan goromba hősködést vitt végbe.

Lacziika a legkisebb fiuk egyike volt az iskolában, de azért nem ám az utolsó tanuló. Csöndes, szöfogadó és szorgalmas fiucska volt, pontosan megtanulta a

leczkéjét és ott-hon is, az iskolában is mindig illedelmesen viselte magát. Anyja, a ki egyszerű, de jóra való aszszony volt, megtanította, hogy őrizkedjék a rossz társaságtól, ne keveredjék gonosz csinyekbe s Lacziika ezt szépen követte is. Mikor Gyurka a többiekkel valami pajkos-ságra készültek, Lacziika hazament s ter-

LÉPCSÖK. (Lásd a 86. lapon.)

mészetesen az lett belőle, hogy mikor a többieket a tanító keményen megdorgálta, Laczikát mindig megdicsérte és példakép állította eléjük.

Boszantotta ez Gyurkát s elhatározta, hogy csak azért is belekeveri Laczikát is valami gonosz csinybe. Mikor tehát kieszelte, mit fog tenni, hívta a jó fiucskát is, hogy tartson velök. De Lacziika most is csak azt mondta, hogy nem megy,

— Nem jössz? Majd meglátjuk! felelt Gyurka fenyegető hangon.

Megragadta Laczikát, és erővel

akarta elvonszolni. De Laczika nem ijedt meg az árnyékától, bátran szembeszállt és csakhamar kemény dulakodás támadt. Laczika erősen tartotta magát, de végre, hiába, Gyurka volt az erősebbik, leteperte a kis fiuskát s oly erővel vágta a földhöz, hogy szegény Laczikának orrán-száján megeredt a vér; arca tele volt karmolással, kék foltokkal, s majd elvesztette a szeme világát is. Ekkor aztán Gyurka elfutott, Laczika pedig jajgatva tért haza, hol persze el kellett mondania, mi történt vele.

Másnap reggel, mikor már mind együtt voltak az iskolában s a tanító körül nézett, látta, hogy Laczika nincs ott. Epen kérdezni akarta, nem tudja-e valaki, mi baja Laczikának, mikor az ajtó megnyílt és a kis fiu belépett, bekötözött fejével, mint valami sebesült katona. De nem maga jött, vele jött édes anyja is.

Gyurkának, a mint ezt látta, kezdett nagyon melege lenni, mert gyanította, hogy mindjárt baj lesz. És ebben nem is csalódott, mert Laczika anyja elmondván a történeteket, kívánta a bűnös szigorú megbüntetését. A tanító azonnal fülön is csipte Gyurkát és kérdezte, tud-e valamit méntességül mondani? Persze nem mondhatott semmit.

— Régóta próbára tetted türelmedet, szólt aztán a tanító. Most már vége. Még ma értesitem atyádat, hogy számodra nincs hely az iskolában, kicsaplak.

Erre már aztán elmúlt a Gyurka vitézsége, mert jól ismerte atyját, ki szigorú ember volt. Volt is drága multság otthon, mikor az apa megtudott mindent; bizony jól kiporolták a Gyurka nadrágját, mikor maga is benne volt. És nem volt szabad többé sehová mennie.

Az apa nagy kérésére a tanító aztán beleegyezett, hogy még egyszer, utoljára, visszafogadja Gyurkát, de oly feltétellel, hogy ha csak a legkisebb panasz lesz is ellene, örökre vége a barátságának; az apa

pedig mindenkit megkért, hogy csak tudassák vele mindjárt, ha Gyurka megint garabonczáskodnék; majd tud ő orvosságot.

Erre az orvosságra azonban Gyurkának, miután már kóstolta, egy csöpp kedve sem volt többé; s ezért inkább abba hagyta gonosz csinyeit és lassankint jóra való fiu lett belőle.

Lépcsők.

(Képpel a 85. lapon.)

TISZTÁK már a garádicsok,
Már most bátran masirozok.
De lábszárom rövidke még —
Nagyon is kell a segítség;
Jöszte kedves, jó Milikém,
A karodat nyujtsd felém;
Majd én lépek, te meg vezetsz;
Ugy-e kedves? Hiszen szeretsz!

CZÁPA-TÁMADÁS.

(Képpel a 93. lapon.)

AMI a szárazföldön az erdőkben a farkas, az a tenger mélyében a czápa, örökös veszedelme minden kisebb, gyöngébb lénynek. Rettenetes torkosságában nem válogatós, bekap mindent, ami eléje akad és soha sem tud betelni. Nem is könnyü előle menekülni, mert roppant gyorsan és kitartóan uszik; a hajókat nem ritkán több napon át követi, hogy a hajósok által eldobott hulladékot fölszedje. Egészen közel uszik a hajóhoz, de épen ezért aztán legtöbbször meg is lakol.

A hajósok ugyanis nem igen szeretik, ha czápa követi a hajót, mert ha valaki véletlenül leesik a hajóról, vagy ha valami igazítani van kint a hajó oldalán a víz színe alatt, a czápa rögtön ott terem s kész a veszedelem. Sok derék matrózt fölfalt már a cápa s ezért a hajósok, mihelyt észreveszik, hogy ilyen alkalmatlan uti-

társ uszik utánuk, mindjárt hozzákészülnek, hogy elfogják, ami nem is nehéz dolog. Ismerik a czápa faláncságát, és azt, hogy mohón szokott mindent lenyelni. Éles szigonyra nagy darab hust szurnak tehát és a szigonyt lánczra erősítve, ledobják a vízbe. A cápa bekapja a hust, és vele a szigonyt is, és a következő pillanatban meg van fogva, mert a hajón erősen tartják a lánczot s a czápa hiába evickél, a szigony hegyei befuródnak torkába, a láncznál fogva aztán kihúzzák a vízből, és a hajó oldalán hagyják lógni, míg ki nem mulik.

Néha a czápa egészen a kikötőig nyomul s főleg a kisebb csónakokra veszedelmes, mert ezeket fölfordítja. Néha egész csapat czápa indul együtt zsákmányra s ilyenkor még nagyobbacska bárkában is veszedelmessé válhatik. Egy utas beszéli, hogy egyszer a kikötő közvetlen közelében látott ilyen bajba jutott halász-bárkát. A halászok épen felhúzták a kivetett hálót, mikor nagy rémületekre egész csapat éhes czápa vette őket körül. Eleinte talán csak a hálóban levő kisebb halakat akarták zsákmányul ejteni, de midőn a halászok nem akarták egykönnyen engedni, dühösen csapkodva támadtak a kis bárkára. A megszorult halászok nem is igen tudták mivel verni el a veszedelmes ellenséget. Evezőkkel, a csónakban volt fadarabokkal ütögették, de a czápák ettől nem igen ijedtek meg. A hajócska már-már süllyedni kezdett s ha a halászok a vízbe esnek, végők van! Szerencsére egy nagy gőzhajón, mely épen ekkor indult ki a kikötőből s melyen az elbeszélő utas is volt, észrevették a halászok veszedelmét és gyorsan oda hajóztak. A nagy hajó közeledtére a czápák meghátráltak s a halászok sietve kiveztek a partra.

Mint a képen láthatni, a czápák nagy részt hátan usznak a csónak körül. Ez azért van, mert a czápának nagyon mélyen a feje alján van a szája és prédáját csak

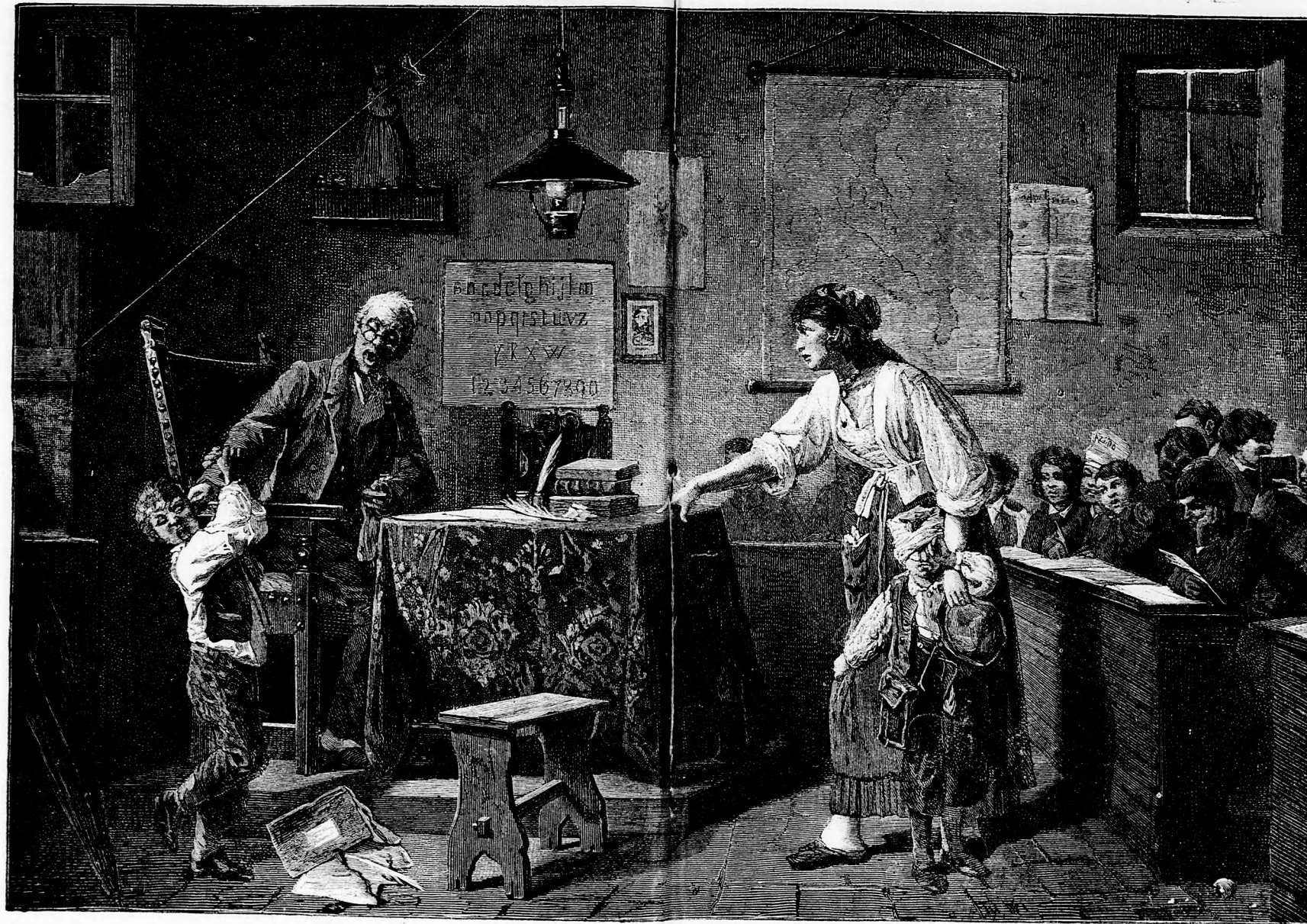
ugy tudja jól megragadni, ha hátára fordul. Ez könnyíti a kisebb halak menekülését előle, mert míg a falánk rabló megfordul, az üldözött gyorsan lemerül a mélybe és eluszik.

A hű Száva.

(Képpel a St. Iapon.)

TÉLBEN, fagyban,
Hóban nagyban,
Faluszerte
Dermedezve,
Nagy futásba'
Van a Száva.
Reggel óta
Fagyba, hóba
Üget, baktat,
Csuszik, vágat
A hű Száva,
Mert elveszett
Kis gazdája:
A Takácsék Sándorkája.
S mindenre vet
Szemet, ügyet,
S addig üget,
Szüksöl, ugat,
Vonít, baktat,
Míg a száraz malom alatt
Szerencsésen rája akadt.
Rája akadt, rája,
A bálvány tövében
Ott szunyókált szépen
Az ő kis gazdája.
Megörült a Száva,
Föl is ébresztette
S vig ugrándozással
Haza is vezette.
Hogy örültek Sándorkának!
Hiszen apját,
Édes anyját,
Majd megölte a bubánat!

NAGY PANASZ. (Lásd a 85. lapon.)

BABSZEM JANKÓ.

— Mese. —

ol volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy szegény ember, a kinek három fia volt, Peti, Palkó és Jankó. A szegény ember igazán nagyon szegény volt, annyira szegény, hogy már alig volt betevő falatja s egyszer így szólt fiaihoz:

— Kedves fiaim, ti már elég nagyok és erősek vagytok, hogy szerencsét próbáljatok a világban. Ha itt maradtok, csak éhezni fogtok, mert itt a mindennapi kenyeret sem kereshetitek meg. De hát nagy a világ s ha ügyesek vagytok, akadhatsz szerencsétek.

— Igaza van, apám uram, szólt Peti. Elmegyünk.

— El bizony, szólt Palkó, és vissza sem térünk, míg valamit nem találunk.

— Én majd viszek zsákot a kincseknek, tévé hozzá Jankó.

— Te? Talán bizony te is velünk akarnál jönni? szólt Peti megvetőleg. Te csak maradj itthon a suton.

— Ha épen kedve van, jöhet velünk szólt Palkó. Hasznát nem vesszük ugyan, de legalább nem lesz terhére apánknak.

Jankó nagyon örült, hogy Palkó a pártját fogta, mert hát bizony volt abban valami igaz, hogy neki nem sok hasznát vehették valami nehezebb munkánál. Mert míg Peti és Palkó szálas, izmos legények voltak, Jankó olyan kicsike maradt, hogy alig látszott ki a földből s ezért el is nevezték Babszem Jankónak. De ha nem volt épen izmos legény, esze annál több volt ám és hozzá jó szive is, a miért aztán

szerették is apja meg Palkó; csak Peti, a ki rosz indulatu, kevély szívü ember volt, nem szenvedhette a kis Babszemet. Mivel azonban Palkó akarta, hát beleegyezett, hogy velök mehessen.

Telerakták tehát tarisznyájokat utraláló eleséggel és egy szép napon megindultak világgá. Jankó, hogy neki is legyen valami vinni vajója, üres tarisznyát akasztott a nyakába, s biztatta öreg apját, hogy majd tele lesz az, ha visszahozza.

Mentek hát szépen, mendégéltek hegyen-völgyön keresztül s már hetedhét országon jártak, de még nem akadt szerencséjük. Nem busultak rajta, hanem csak mendégéltek tovább s biztak benne, hogy egyszer majd csak eljutnak valahová, a hol jóra fordul a sorsuk.

Hát a mint így szépen ballagnak, egyszer egy nagy erdőbe érnek s messziről mintha fejszecsapásokat hallottak volna, közben pedig szomorú sohajtozást.

— Valjon mi lehet az? kérdé Babszem Jankó.

— Hát nem hallod? szólt Palkó. Favágó dolgozik itt valahol.

— Igen ám, de akkorákat sóhajt, mintha valami baja volna. Hátha odamennénk és segitenénk a baján?

Palkó kész lett volna, de Peti haragosan mondá:

— No persze, azért indultunk neki a világnak, hogy fát vágjunk. Bizonyosan valami lusta napszámos, a ki bele unt a munkájába.

— Már én mégis csak megnézem, szólt Jankó.

Ezzel szaporán megindult abba az irányba, honnan a fejszecsapás hangzott.

Nem is ment messzire, mikor valami furcsát látott: egy kis ezüst fejsze egymagában gyorsan mozgott ide-oda a levegőben és vagdalta egy vastag fa derekát, közben pedig sohajtozott.

— Ejnye te kis fejsze, de nagyon szomoru vagy — ugyan mi a bajod? kérdé Babszem Jankó jószívüen.

— Már hogy ne volnék szomoru, felelt a kis fejsze, mikor soha meg nem pihenhetek; gazdátlan vagyok, nincs a ki azt mondaná: már elég!

— Ha csak az a bajod, azon könnyen segíthetünk. Akarsz-e az én kis fejszém lenni?

— Nagyon szívesen.

Jankó tehát megkapta a fejszét és bedugta a tarisznyájába, aztán futva utólérte a testvéreit.

— No ugye fejszecsapás volt az ott? kérdé Palkó.

— Az ám, az volt, felelt Jankó kurtán.

Megint mentek, mendégéltek s egy sziklás vidékre értek. A mint itt végig haladtak, egyszerre tompa dobogást hallottak egy szirt tetejéről s közben szomoru sóhajtozást.

— Valjon mi lehet ez? kérdé Babszem Jankó. Nézzük meg.

— No persze, majd miattad minduntalan meg-megállunk, felelt Peti nyersen. Ha kíváncsi vagy, hát nézd meg.

Jankó nem is volt rest, hanem fölkapaszkodott a meredek szirt tetejére s ott megint furcsa dolgot látott. Egy kicsike ezüst ásó egészen magában nagy sebesen ásta-furta a kemény sziklát.

— Ejnye te kis ásó, de nagyon szo-

moru vagy, — ugyan mi a bajod? kérdé Jankó.

— Hogy ne volnék szomoru, mikor ások-ások, soha meg nem állok, mert nincs gazdám, ki megszánjon és azt mondja: elég!

— Ha csak az a bajod, azon könnyen segíthetünk. Légy az én kis ásóm.

Megegyeztek, Jankó az ásót is bedugta a tarisznyába, aztán futott testvérei után, kik most már nem is kérdezték, mit látott; nem törődtek vele.

Megint mentek, mendégéltek, végre kiértek a hegységből és egy nagy síkságra jutottak. A nap roppant sütött. Elfáradtak, megszomjadtak s már-már alig bírtak tovább vánszorogni, mikor eljutottak egy kis vizerecskéhez, mely halkán mormogva folydogált ott a magas fű közt. Lehajoltak és mohón ittak. Jankó pedig aztán így szólt:

— Halljátok, mily busan mormog ez az erecske? Valjon mi a baja?

— Ugyan hagyd már együgyü kérdéseidet, szólt Peti türelmetlenül.

— Ez már csakugyan esztelen kérdés, szólt a jószívű Palkó is. Mi baja lehetne egy kis forrásnak?

De Babszem Jankó nem hagyta abba, hanem ment az ér partján fölfelé s nem sokára eljutott az ér forrásához, mely nem volt egyéb egy üres dióhéjnal.

— Ejnye te szegény kis forrás, de nagyon szomoru vagy, — ugyan mi a bajod? kérdé Jankó.

— Hogy ne volnék szomoru, mikor folyton folyok, folydogálok, de hiába, száz esztendőben egyszer akad valaki, a ki iszik vízből, nincs gazdám.

— Hm! már te rajtad nem tudok segíteni, szolt Jankó sajnálkozva.

— Oh dehogyan! Vigy magaddal, jó kis Babszem Jankó.

— Hová gondolsz! Az volna csak a furcsa, ha a tarisznyámból mindig víz csorogna, akármerre járok.

— Oh, azon segíthetsz. Egy kis füvel tömd be a nyílásomat, akkor nem folyik ki a víz, míg csak megint meg nem nyitod.

— Igazán? No, megpróbálom.

Megpróbálta és csakugyan úgy volt. Betette hát a dióhéját is az átalvetőbe, aztán szaladt testvérei után. A durva Peti most már haragosan förmedt reá:

— Hallod-e, ha még egyszer elmaradsz tőlünk, elkergetlek, mehetsz aztán magad, a merre tetszik.

— Jól van no, hát nem maradok el többet, felelt Jankó vigan. Már eleget láttam. Majd talán hasznát is veszem valamikor.

A két nagyobbik testvér nevetett. Ugyan mi haszna lehetne Babszem Jankónak, akármit tud is? Jankó pedig nem bánta, ha nevték is.

Megint mentek, mendégéltek és végre eljutottak egy fényes nagy városba. Már messziről látták a királyi palota aranyos tornyait s örültek, hogy itt talán csakugyan akadhat valami szerencséjük; csak azon csodálkoztak, hogy akárkivel találkoztak, az mind nagyon szomorúnak látszott. Nemsokára aztán meg is tudták, mi ennek az oka. Hát bizony nagy baj volt ott a városban, az pedig így történt:

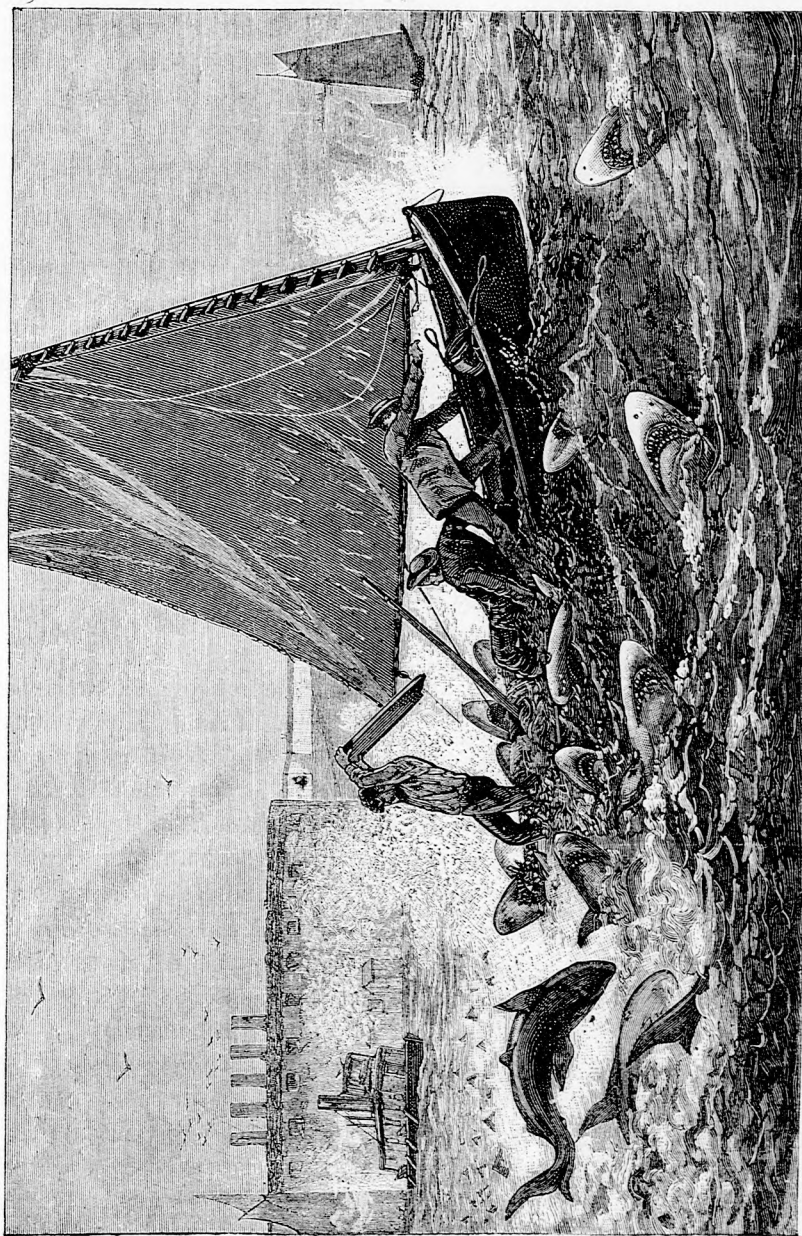
A király palotája előtt régebben gyönyörű virágos kert volt. Egy napon a

király azt vette észre, hogy a rózsafák közt egy kicsike vad fa nőtt ki. Boszankodott, hogy az ő szép kertjét ilyen vad fa meri elcsufítani, kihuzta a kardját és tövén levágta a fácskát. De mekkora volt csodálkozása és bosszúsága, mikor másnap ugyanazon a helyen már nem kicsike fácskát hanem óriási tölgyfát pillantott meg, mely nőtt, óráról órára nőtt s mire beesteledett, a fa már oly rettenetes nagy volt, hogy az egész kertet beárnyékolta s még a királyi palota ablakaitól is egészen elfogta a villágosságot, úgy hogy még fényes nappal is lámpást kellett égetni. A király természetesen megparancsolta, hogy vágják ki a fát.

De biz ezt könnyebb volt megparancsolni, mint megtenni. A legkitünőbb aczélfesze is beletört, ha a fa derekába vágta; ha pedig a kisebb ágakat próbálták egyenként levágni, minden levágott ág helyett rögtön kettő nőtt, még nagyobb a levágottnál és így a fa mindig nagyobb lett.

Ez azonban még nem volt elég baj, jött még nagyobb is. A mint a fa megnőtt, minden kut messze körül kiapadt, a patak kiszáradt, nem találtak sehol egy csöppecske vizet sem. Próbáltak új kutat ásni, de hiába; alig ástak egy pár lábnyi mélyre, olyan kemény sziklára bukkantak, hogy ásó, csákány beletört, nem lehetet keresztül furni. Így hát nem volt víz s még mosakodni is borban meg tejben kellett, a mi szörnyűségesen drága multság és borzasztó pazariás volt. Utóljára már alig maradt tej a reggeli kávéhoz, és bor az ebédhez.

(Folytatása a 94. lapon.)

CZ. PA-TÁMADÁS. (Lásd a 86. lapon.)

(Folytatás a 92. laphoz.)

Ilyen nagy bajában a király kihirdette országszerte, hogy a ki segíteni tud és kivágja azt a bűvös fát s kutatás, annak jutalomul odaadja feleségül leányát, a csodaszép királykisasszonyt s hozzá fele királyságát. No, képzelhetitek, hogy akadtak ám elegenden, a kik ezt a nagy jutalmat szerették volna elnyerni. Seregestől jöttek messze földről a legderekabb, legerősebb ifjak és próbálkoztak; de bizony valamennyinek beletört a fejszéje a fába és ásója a sziklába. És csak az lett belőle, hogy mert minden levágott ág helyett kettő nőtt, hát a fa mindig nagyobb-nagyobb lett.

A király látta ezt és még inkább dult-fult haragjában. Kihirdetetté, hogy ő jövőre is áll a szavának és beváltja ígéretét, de a haszontalan próbálgatásból csak kára van; azért tehát azt, ki hiába próbálkozik, kalodába huzatja büntetésül.

Még így is akadt elég bátor legény, de ezek is csak úgy jártak, mint az előbbiek s a palota udvarán egész seregestől voltak kalodába csukva, ott jajgattak és sajnálták, hogy belefogtak a dologba.

Peti és Palkó, mikor mindezt hallották és látták, nagyot nevettek.

— No már azt szeretném én látni, hogy egy fát ne birnék kivágni, szólt Peti hetvenkedve.

— De már magam is megpróbálom. szólt Palkó.

Jelentkeztek tehát a királynál, hogy ők is szerencsét próbálnak. A király figyelmeztette őket, hogy kalodába kerülnek, ha rosszul sül el a próba; de ők ettől nem ijedtek meg, belefogtak.

Először Peti állt neki a fának és kezdte levagdálni az ágakat. De ő is csak úgy járt, mint előtte sokan; minden levágott ág helyett kettő nőtt, a fa még nagyobb lett. Hiába iparkodott Peti, végre is be kellett látnia, hogy nem boldogul; a király pedig boszusan kiáltá:

— Kalodába vele!

Palkó, mikor rákerült a sor, kissé szepegett, de már röstelt meghátrálni, tehát csak megpróbálkozott ő is. Bizony ő sem volt szerencsésebb, nemsokára szintén ott busult a kalodában.

Mikor már Palkót is elcsalták, előállt Babszem Jankó, hogy most már ő próbálja meg.

— Ejnye te kis tacsó, szólt a király mérgesen, még te is boszantani akarsz? Pusztulj innen, mert mindjárt kalodába csukatlak!

— Nem úgy van az, uram király! felelt Jankó bátran. Királyi szavadat adtad, hogy mindenki megpróbálhatja, tehát nekem is van jussom hozzá. Kalodába majd becsukathatsz akkor is, ha nem sikerül a próba.

— A király és a főurak megvallották, hogy Babszem Jankónak igaza van, tehát engedték, hogy ő is szerencsét próbáljon. Jankó pedig elővette tarisznyájából az ezüst fejszét, odacsapta a bűvös fa derekához és biztatólag mondá:

— Vágd kis fejszém, vágd, vágd!

És a kis fejsze kezdte vágni s oly villámgyorsan csapkodott, hogy nem is lehetett szemmel kísérni. Alig telt bele egy-két perc, az óriás fa ledőlt. Jó szerencse, hogy senkit agyon nem ütött. Bab-

szem Jankó pedig, meghajtván magát a király előtt, így szólt:

— Meg van elégedve Felséged?

— Az első próba sikerült, de még nem vagyunk ám túl az átkon, barátocskám s ezért még nem kapod meg a királykisasszonyt és a fele királyságot. Még kutat is kell ásnod és vizet teremtened.

— Az is meglesz mindjárt, csak mondja meg Fölséged, hol kívánja a kutat?

A király körülnézett az udvaron s végre egy szép pázsitos helyre mutatott, hogy ott legyen a kut.

Babszem Jankó elővette tarisznyájából az ezüst ásócskát és így szólt:

— Áss, kis ásóm, áss, áss!

És a kis ásó roppant sebesen kezdett ásni, hánytá ki a földet. Egy perc alatt eljutott a földalatti kemény sziklához, de azt is csak olyan könnyedén ásta, mintha puha homok lett volna. Mikor a kut már vagy száz öl mély volt, Babszem Jankó odavezette a királyt és kérdé, elég mély lesz-é?

— Mélynek elég mély, de vizet nem látok benne.

— Az is lesz mindjárt.

Ujra belenyult a tarisznyájába, elővette a büvös dióhéjat, kiszedte a füvet, mellyel nyílása be volt tömve, aztán ledobta a kut fenekére, mondván:

— Bugyogj, forrás, bugyogj!

Egy pillanat alatt megtelt a mély kut vízzel, sőt ki is folyt a víz, úgy hogy nyakrafőre csatornát kellett ásni, hogy a víz el ne áraszsa az egész udvart, hanem lefolyhasson a rég kiszáradt folyó med-

rébe, mely csakhamar szintén újra megtelt.

Babszem Jankó, mikor mindezt végbe vitte, szépen meghajtotta magát a király előtt és így szólt:

— Uram király, én beváltottam, a mit ígértem, most hát kérem a jutalmamat.

A király azonban zavarodottan vakarta a füle tövét és látszott, hogy nincs egészen inyére a dolog. Ugy volt biz ő felsége, mint sok ember, a ki füt-fát ígér, míg bajban van, de ha egyszer elmúlt a baj, akkor szeretne megfélekezni a szép ígéretekről. A király is most már, hogy segítve volt a baján, sajnálta, hogy a királyleányt és a fele királyságát odaigérte. De hát az volt a bökkenő, hogy országvilág előtt ígérte, már pedig senki-nek sem szabad ígéletét megszegni, de legkevésbé a királynak. Mert amit a király mond, az olyan, akár a Szentírás. Azért hát nem tudott a király hamarjában mit felelni s jó ideig gondolkozott, végre pedig így szólt:

— Igaz, hogy teljesítetted mindazt, amit kívántam, és jogod van az ígért jutalomhoz. De hát a dolognak még van egy kis bibéje, mert leányom, a királykisasszony igen szeszélyes kisasszony ám és azt mondta, hogy csak annak lesz a felesége, a ki az ő kedvéért is teljesít valami nagy dolgot.

— Jól van, csak mondják meg, mit tegyek, felelt Jankó.

— Majd megkérdem tőle s holnap megtudod.

— Azt sem bánom. Addig csak azt kérem, hogy a testvéreimet, meg a többi

szerencsétlen próbálkozót bocsássák szabadon.

Ezt megtették Jankót el is szállásolták a királyi palotába, pompás lakomát csaptak a tiszteletére s ő részt adott mindenből testvéreinek is, kik most már nagyon hizelkedve jártak körülte. Jankó pedig, mikor már mindenből eleget ettek-ittak, szépen lefeküdt és föl sem ébredt másnap reggelig. (Vége következik.)

FARSANGI TRÉFA.

(Képpel a czimlapon.)

NO, EZ lesz a hadd el hadd!
Fölteszem álarczomat —
Ha meglátnak a gyerekek,
Széjjel fut az egész had.

Az lesz még a nagy dolog,
Ha közjünk mordulok
S én megálllok mint a bálvány,
Helyemből nem mozdulok.

Dorgom-morgom, hu hu hú! ..
Szaladj kis lány, kis fiú!
Én vagyok a hegyi medve,
Haragomban iszonyú!

»Hej, rád ismertünk Feri,
Az álarczod emberi!
No már most ne sokat mókázz,
Maskarából gyere ki!»

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Vecsey Jenő, Kohner testvérek, Siráky Ede és Aladár, Massanek Gábor, Taub Ernő, Molecz Béla, Jablonczay Ilona, Erlich Béla, Majláth Géza és Oszkár, Grf. Festetics Leontina

Kis Értesítő.

Jótékonyság.

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Szily Margit, Rózsa, Ferencz és Izabella 2 frt. — Alter Margit, Béla és Géza 3 frt. — Reusz Mariska, Friczi és Andor 3 frt. — Stojánovics Stanka és Jenő 1 frt. — Dósa Irén és Emma 2 frt. — Müller Vilma 1 frt. — Schlesinger Etelka, Irma és Matild 1 frt. 50. — Ofner Laura és Manheim Etelka ivén: (Ofner Laura és Ödön 60 kr. — Manheim testvérek 50 kr. — Egy részvevő 20 kr. — Lohlin Milesa 50 kr. — Matics Dusán 1 frt. — Dejanovics 1 frt. — Joszimovics Dusán 30 kr. — Volf Miksa 20 kr. — Beck Regina 10 kr. — Szőke Nina 20 kr. — Blau Lipót 20 kr. — Hubert testvérek 30 kr. — Volf Fanni 20 kr. — Egy részvevő 15 kr. — Kronstein Lina 10 kr. — Ofner Szerena 30 kr. — Konyovits Milicza 30 kr. — Karakásevics testvérek 1 frt. — Schwarz Elza 25 kr. — Löbl Ernesztina 20 kr. — Volf Lina 20 kr. — Spitzer Éva 10 kr. — Pulchard Etel 50 kr.: összesen 8 frt 40.) — Czákó Gemma és Leona 4 frt. — Kohner Ilona és Aranka 3 frt. — Deutsch Ernő 3 frt. — Beck Jenny 1 frt. — Várnai Ilona és Irma 1 frt. — Beck Gyula 3 frt. — Netter Vilma 1 frt. — Segesváry Irén 1 frt. — Pellák Helén és Jakab 5 fl. — Fridrik Ilona 1 frt. — Freund Margit és Leo 1 frt. — Eisenberger Klára és Olga 1 frt. — Czuczy testvérek 2 frt. — Majláth Géza és Oszkár 1 frt. — Davidsohn Horác 2 frt 80 kr. — Mészáros Gyula 1 frt. — Goldberger Tóni 2 frt. — Adler Oszkár 1 frt. — Bródy Miksa 2 frt. — Kósa Mariska 1 frt. — Grf. Festetics Leontina. 3 frt. — A már eddig kimutatott 154 frt 38 krral együtt, összesen: 217 frt 8 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adokozókon.
Forgó bácsi.